

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

Yayın Kurulu:
Dr. Mehmet Ali UZ
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU
Hasan YAŞAR
Ahmet ÇELİK
Ali IŞIK
Av. Serdar CEYLAN

CİLT: 24 • SAYI: 42
4 Mart 2026 ÇARŞAMBA

KADEMİK

Sayfalar

Merhaba

/akademiksayfalar

www.merhabahaber.com

Hikâyesi Susan Şehir: ALAEDDİN'DEN MEVLÂNÂ'YA KAYBOLAN MEDRESELERİN İZİNDE

Bir şehir, ancak hikâyesiyle konuşur. Taş, tek başına bir şey anlatmaz; duvar, kendiliğinden hatıra taşımaz. Onları dile getiren, zamanın içinden süzülerek gelen yaşanmışlıklardır. Hikâyesi bilinmeyen yerler vardır;

Bekir ŞAHİN

oradan geçersiniz ama durmazsınız. Bakarsınız ama görmezsiniz. İşte tam o noktada tarih susar. Konya'da Alaeddin Tepesi'nden Hazreti Mevlânâ Dergâhına uzanan ana hat, bugün çoğu insan için yalnızca bir cadde, bir yürü-

yüş güzergâhı gibi görünür. Oysa bu hat, Selçuklu'dan Osmanlı'ya, oradan Cumhuriyet'e uzanan ilim, irfan ve vakıf medeniyetinin omurgasıdır. Ne var ki bu omurganın büyük bir kısmı artık görünmez hâledir; şehir, hikâyesi elinden alındığı ölçüde sessizleşmiştir.

Alaeddin Tepesi

Alaeddin Tepesi, Konya'nın yalnızca coğrafi değil, aynı zamanda siyasi ve kültürel merkezidir. Selçuklu saraylarının, Alaeddin Camii'nin ve erken dönem şehir dokusunun bu noktada yoğunlaşması, burayı Konya'nın başlangıç cümlesi hâline getirir. Bu tepe, bir dönem devlet aklının kurulduğu, ilmin ve mimarinin birlikte şekillendiği bir merkezdi. Bugün ise çoğu kişi için bir park, bir seyir alanı, kısa bir mola yeridir. Hikâye bilinmeyince tepe park olur; tarih de burada sessizce geri çekilir.

Marace'l-Bahreyn

Alaeddin'den aşağı doğru yürüdüğümüzde, Hazreti Mevlânâ ile Şems-i Tebrizî'nin karşılaşmasına atfedilen ve kaynaklarda **"Marace'l-bahreyn"** olarak anılan buluşmanın yankılandığı bir hafıza alanından geçerez. **"İki denizin buluşması"** olarak yorumlanan bu ifade, zahir ile batının, akıl ile aşkın karşılaşmasını simgeler. Bu buluşma, yalnızca menkıbevî bir anlatı değil; Konya'nın düşünce dünyasını derinden etkileyen bir kırılma anıdır. Ne var ki bu anlatı, mekânla ilişkilendirilmediğinde havada kalır. Şehir, bu tür büyük anlatıları taşıyacak sokaklara, meydanlara ve yapılara sahiptir. Biz o taşıyıcı bağları kopardığımızda, hikâye de yerini kaybeder.

Merkez Bankası ve Ziraat Bankası

Bugün Merkez Bankası Konya Şubesi'nin bulunduğu alan, Mevlânâ'nın ders verdiği, ilim halkalarının kurulduğu medrese çevresinin bir parçasıdır. Aynı hat üzerinde, bugün Ziraat Bankası ve PTT olarak bildiğimiz alanlarda ise **Yağmuroğlu Medresesi** yer almaktaydı. Bu medrese, vaktiyle Konya'nın ilim hayatına katkı sunan yapılardan biriydi. Bugün bu binalara girip çıkanlar, bankacılık ve posta işlemlerini yapar; fakat orada bir zamanlar hangi kitapların okunduğunu, hangi talebelerin diz çöküp ilim tahsil ettiğini bilmez. Mekân vardır, fakat

mana geri çekilmiştir.

Şehir merkezinde yürürken sıkça karşılaştığımız bu durum, yalnızca Konya'ya mahsus değildir; fakat Konya'da çok daha çarpıcıdır. Çünkü bu şehir, **"Dârü'l-Mülk"** olma iddiasını yalnızca siyasî bir merkez olduğundan değil, ilim ve irfanla yoğrulmuş şehir dokusundan alır. Medreselerin yerini bankaların, vakıf yapılarının yerini modern kurumların alması başlı başına bir sorun değildir; sorun, bu dönüşümün hafıza kaybı ile birlikte gerçekleşmesidir.

Şerafettin Camii ve Çevresi

Şerafettin Camii ve Konya Valiliği çevresi, bu kaybın en somut örneklerinden biridir. Bir zamanlar burada bir medrese bulunmaktaydı. Bugün ise aynı

alan, yerin altına itilmiş bir işleve sahiptir. Medrese hafızası silinmiş, geriye sadece fiziki bir boşluk kalmıştır. Bu durum, şehrin hafızasının nasıl katman katman kazındığını gösterir. Medrese üstte yoktur; işlev yer altındadır. Şehir, burada da susar. Çünkü mekân, hikâyesinden koparılmıştır.

Mevlânâ Dergâhı Etrafı

Alaeddin'den Mevlânâ'ya uzanan hattın sonuna yaklaştıkça kayıp daha da derinleşir.

Yusuf Ağa Medresesi, Türbe Hamamı ve çevresindeki hayır yapıları, Mevlânâ Dergâhı etrafında ilim, temizlik ve vakıf kültürünün iç içe geçtiği bir merkez oluşturuyordu. Bu yapılar, yalnızca fiziki mekânlar değil; aynı zamanda bir hayat tarzının, bir medeniyet anlayışının yansımalarıydı. Bugün bu yapıların büyük bir kısmı yoktur. Meydan genişlemiş, ferahlamış gibi görünür; fakat bu ferahlık, çoğu zaman yıkımla açılmış bir boşluğun adıdır.

Yusuf Ağa Medresesi'nin taşları artık yerinde değildir; fakat onun ruhu, hâlâ bu şehrin ilim damarlarında dolaşmaktadır. Yazma eserler, kütüphaneler ve vakıf kayıtları, bu ruhun izlerini taşır. Ne var ki bu izler, gündelik şehir hayatının gürültüsü içinde çoğu zaman fark edilmez. İnsanlar Mevlânâ'ya gelir, türbeyi ziyaret eder, dua eder ve ayrılır. Oysa Mevlânâ'yı çevreleyen bu kayıp yapılar, onun düşüncesinin şehirle kurduğu ilişkinin ayrılmaz parçalarıdır.

Alaeddin'den Mevlânâ'ya yürümek

Alaeddin'den Mevlânâ'ya yürümek, bir caddeden geçmek değildir. Bu yürüyüş, yer değiştirmiş medreselerin, sökülmüş kitabelerin, yıkılmış hamamların ve unutulmuş vakıfların üzerinden yürümektir. Şehir burada konuşmak ister; fakat biz çoğu zaman dinlemeyiz. Yandan geçeriz. Tarih de bu yüzden susar. Suskunluk, bazen en yüksek sestir; ama o sesi duymak için durmak gerekir.

Konya Ne Zaman Konuşur?

Konya, hikâyesi anlatıldığında konuşan bir şehirdir. Bu şehrin ihtiyacı yeni binalardan çok, eski hikâyelerin yeniden hatırlanmasıdır. Çünkü hikâye hatırlandığında, taş dile gelir; sokak yön gösterir; şehir insanını çağırır. Medreselerin yerini gösteren bir tabela, kayıp bir vakfı anlatan küçük bir not, bir hamamın varlığını hatırlatan bir cümle bile şehri konuşturabilir.

Bugün şehir planlamasında sıkça kullanılan **“yenileme”** ve **“dönüşüm”** kavramları, ancak hafıza ile birlikte anlamlıdır. Aksi hâlde dönüşüm, yenilenme değil; silinme üretir. Konya'nın **Alaeddin-Mevlânâ hattı**, bu açıdan bir ders niteliğindedir. Burada yapılacak her çalışma, yalnızca fizikî düzenlemeyi değil, şehir hafızasının yeniden inşasını da gözetmek zorundadır.

Belki de mesele tam olarak şudur:

Hikâyesi bilinmeyen mekân, mekân değildir; sadece geçilen bir boşluktur.

Konya ise boşluk değil, hafızadır. Bu hafızayı korumak, yalnızca geçmişe saygı değil; geleceğe karşı sorumluluktur.

AVUSTRALYA GÜNLÜĞÜ-2

-13-

18 Şubat 2023/Cumartesi

Bu cumartesi günü için oğlum ve bacanağının Lübnan asıllı ortanca damadı Ahmet birlikte bir deniz pikniği planlamışlar. Bu gezi Brisbane günlerimizin en uzun mesafeli gezisi olacaktı. 4x4 arazi araçlarıyla yapılabilen bu geziye oğlumun ve en büyük torunum Sükey-

ne Hale'nin araçlarıyla saat 09.00 sularında çıkıyoruz. Damat Ahmet yola bizden önce çıkmış, adadaki plaj öncesi son alışveriş merkezi parkında bekleyecekmiş bizi. Hava oldukça güzel. Güneş pırıl pırıl. Mutedil esen rüzgâr insanın kasvetini üzerinden alıyor.

Her gezi öncesinde olduğu gibi bu gezi için de Google'da bir ön araştırma yapıyorum. Tabi en derli toplu bilgiler yine Wikipedia'da. Wikipedi-

Anakarayı adaya bağlayan Bribie Adası Köprüsü

dia'nın Bribie Adası madde-
si oldukça kapsamlı. Bu ada
hakkındaki aşağıda verece-
ğim malumat mezkûr mad-
denin bir özetidir.

Bribie Island ya da Türk-
çe söylenişyle Rüşvetçi
Adası'nın adının kökeni-
nin, 1830'larda adada sepet
yapımı malzemeleri toplay-
an "Sepetçi Rüşvetçi" la-
kaplı bir mahkûmla bağlan-
tılı olduğuna inanılıyor-
muş.

Bribie Adası, Queens-
land eyaletindeki Moreton
Körfezi'nin kuzey bölgesi
kıyı şeridini oluşturan üç
büyük kum adasının en kü-
çük ve en kuzeydoğuda ola-
nıymış. Diğerleri Moreton
ve Kuzey Stradbroke adala-
rıymış. Yüzölçümü 148 km²
olan Bribie Adası'nın uzun-
luğu 34 kilometre, en geniş
yeri ise 8 kilometre imiş.

Anakaraya 1963 yılında
yapılan 831,4 metre uzun-
luğundaki bir köprü ile bağ-
lanan ada alanının üçte bi-
rinden fazlası ıssız millî
park ve ormanlık alanlar-
mış. Adanın güney ucu,
Moreton Körfezi Bölge-
si'nin bir parçası olarak yo-
ğun bir şekilde kentleşmiş.
Adanın güney ucundaki
Buckley's Hole, önemli bir
kuş hayat alanı ve sığına-
ğıymış.

Wikipedi'de ada hakkın-
da trajik bir bilgi de mevcut.
Medenî kelimesini yakıştı-
ramadığım uygar (!) Avru-
palıların buraya ayak bastı-

Araç lastiklerinin havaları düşürülüyor

Biteviye derin teker çukurlarından oluşan kum yol

Eziyetli kum yolun sonu

Okyanus sahil yolu

Tatlı Su Deresi Lagünü'nden bir görüntü

ğı 1799'dan önce adada Güneydoğu Queensland'deki Gubbi Gubbi halkının bir parçası olan Djindubari topluluğu yaşıyormuş. O günlerde bunların nüfusu 600-1000 olarak kaydedilmiş. Ancak 1891'e gelindiğinde adada hiçbiri kalmamış.

Adanın doğu kıyısında II. Dünya Savaşı döneminden kalma tahkimatlar yer alıyormuş. Bu tahkimatlar Gü-

ney Doğu Queensland'in savunmasının bir parçası olarak ve Avustralya askerlerine topçu eğitimi sağlamak için 1939 ila 1943 yılları arasında inşa edilmiş (Kıyının bu kesimi araç geçişine kapatıldığı için maalesef bu tahkimatı gezemedik).

Büyük kısmı M1 üzerinden 113 km'lik mesafeyi yaklaşık iki saatte kat ediyoruz. Hep yeşillikler arasından

Aile okyanus kıyısında

ilerleyen yol her lahza farklı bir manzara sunduğu için 120 dakikanın nasıl geçtiğini anlayamıyorum.

Hafta sonu olduğu için ada oldukça kalabalık. Büyük bir alışveriş merkezinin otoparkında ayaklarımız yerle buluştuğunda Ahmet'i, gelinim Aysun'un yeğeni olan hanımı Büşra ve iki kızıyla bizi bekler buluyoruz. Eksik ihtiyaçlarımızı tamamlamak üzere alışveriş merkezine giriyoruz. İçerisinde de insandan geçilmiyor. Tuhaf olanı ise insanların belki yarıdan fazlası yalınayak. İhtiyaçlarımızı gördükten sonra üç araba birlikte sahile doğru hareket ediyoruz. İlerlediğimiz yol boyunca sık sık renkli büyük harflerle yazılmış "vahşi alan" uyarıları bulunuyor. Bu yazıların hatırlatmasıyla oğlumun iri kangurularla kavuşma temennisi ise bir türlü gerçekleşmiyor.

Yapıların bittiği yerde ağaçlık bir alana giriyoruz. Buradan itibaren yol stabilize. Yolun başlangıcında yer alan otopark ve yol kenarındaki park etmiş araçların sürücüleri araçların lastik basıncını düşürmekle meşgul.

Lastik basınçları düşürülmediği takdirde araçların kuma çakılma riski yüksekmiş. Oğlum ve Ahmet de onlara katılıyor. Oğlum tecrübesini konuşturarak bizim iki aracın lastiklerine birer basınç düşürücü araç takmada gecikmiyor. Lakin yine de bu iş çeyrek saatten fazla sürüyor. Tekrar arabalarımıza binip yüz-yüz elli metre kadar gitmiştik ki stabilize yol, devasa bir kum havuzunda son buluyor. Bundan sonraki yolculuğumuz tam bir off road'a dönüşüyor. Kum yolda araçlar öyle derin izler bırakmışlar ki arabamız kuvvetli bir zelzeleye tutulmuşçasına

Hanımla okyanusta deniz kabuğu toplarken

Parkmatik

Vaftiz havuzu

burnu bata çıka ilerliyor. Ağaçlık kum tepelikleri arasındaki yol, başlangıçta zevkli olsa da dakikalar ilerledikçe -alışkın olmayan bizler için- can sıkıcı hâle gelmeye başlıyor. On dakika kadar sonra sahile kavuştuğumuzda bu böbrek taşı düşürme seansı sonlanıyor. Okyanus dalgaları biteviye plajı sula-dığı için plaj asfalt gibi olmuş. Kum zemin, lastikleri müşfikçe bağrına bastığından bu sahil boyu yolculuğu asfaltta olandan daha zevkli. Ucu görünmeyen sahilde her elli-yüz metrede, bir ağaç gölgesinin altı piknikçilerle tutulmuş. Plajda birkaç km yol alıp ancak sahilin araç girişine kapatılan bölümüne yakın bir ağaç altı da biz bulabiliyoruz. Zaten bizden sonra da buraya başka bir piknikçi gelemiyor. Anlaşılan buradaki piknikçiler mahremiyete oldukça dikkat ediyorlar.

İnsanlar burada denize girmekten ziyade güneşleniyorlar. Yer yer denize girenler ise -deniz hafif dalgalı olmasına rağmen- kıyından beş on metreden fazla açılmıyorlar. Sebebi ise malum: Köpek balığı korkusu...

Kimi insanlar da denize oltalarını atmış, yanı başındaki portatif sandalyelerinde nasiplerini bekliyorlar. Lakin burada geçirdiğimiz üç dört saatlik süre zarfında hiç balık çekenine tesadüf edemiyorum.

Aziz John Evangelist Katedrali'nden bir görünüm

Okyanus bütün ihtişamıyla beni kendine cezbetse de sakat sol omuzum sebebiyle doktorumun koyduğu yüzme yasağını ihlal etmiyor, kem talihime habire hayıflanıyorum. Lakin kendi kendime binlerce km aşarak geldiğim bu kıtada Büyük Okyanus sularında ıslanmak da olmaz, diyor, hazırlanıp denize doğru yürüyorum. Oturduğumda suların omzumu aşmayacağını tahmin ettiğim bir noktada ayağımı okyanusa doğru uzatıp oturuyorum. Yumuşak hamlelerle biteviye sahili okşayan dalgalara zaman zaman başımı daldırıp bütün vücudumu içilecek kadar berrak okyanus sularına buluyorum.

Katedralin görkemli portalı

Katedralin girişinden nefin görünümü ve ziyaretçilere rehberlik yapan yaşlı bayan

Bir müddet sonra rüzgârın hızını artırmasıyla dalgaların hırçınlaşmaya başlaması üzerine okyanus suları ile vedalaşıp hanımla sahilde ayaklayarak kıyıya vuran deniz kabuklularının ve deniz taşlarının en göz alıcılarını topluyoruz.

Bribie Adası'nda birçok kamp alanı bulunmakta. Bunların bazılarında elektrik, su ve tuvalet bulunmuyormuş. Onun için bu kamp-lara gelenler önceden su tedbirlerini alıp tuvaletlerini de kendileri kazıp hazırlıyorlarmış.

Bribie Adası'nda birkaç lagün⁽¹⁾ bulunuyor. Bunların en ilgi çekicisi Freshwater Creek Lagoon [Tatlı Su Dere-si Lagünü]. Sahil kesiminde oldukça özen gösterilen mahremiyetten burada eser yok. Arabalar lagün kıyısında sıradan bir otopark nizamında sıralanmışlar. Lagünün suyu bu kesimde yaygın olarak yer alan çay ağaçları⁽²⁾ sayesinde çay renginde. Fazla

(1) lagün: Açık denizden bir kum setiyle ayrılan veya kıyı dilinin gelişmesiyle göl biçimini alan sığ koy veya körfez; deniz kulağı.

(2) çay ağacı: Latince adı *Melaleuca alternifolia* olan çay ağacı, Hint defnesi ya da "tea tree" olarak da bilinir. Mersingiller ailesinin bir üyesidir. Boyu yaklaşık 6-7 metreye ulaşabilir. Beyaz veya krem renkli çiçeklere, yumuşak dokulu ve pürüzsüz yapraklara sahip olan bu bitki Queensland, Güney Galler ve Avustralya'ya özgü endemik bir türdür. Bu bitkiyi özel yapan şey ise yapraklarından elde edilen uçucu yağıdır.

Çay ağacının günlük hayatta tüketilen çaylar gibi demlenerek ya da herhangi bir şekilde yenilip içilerek tüketilmesi sakıncalıdır. Onun asıl faydası yapraklarından elde edilen yağındadır. Çay ağacı yağı, Aborjinler tarafından yüzyıllardır ilaç olarak kullanılmıştır. O dönemde de ağır yoluyla alınmamıştır. Önceleri buharının solunması ile solunum yolları hastalıklarının tedavisinde kullanılmış, zamanla vücuda sürüldüğünde cilt problemlerinin tedavisindeki faydaları da keşfedilmiştir.

derin olmayan la-
günde bot, kano ge-
zintileri yapanlar
varsa da piknikçile-
rin çoğu şifa arayan
yaşlılardan oluşuyor.
Bunlar kâh suda yatı-
yor, kâh dibindeki
çamurları vücutları-
na sürüyorlar. Dönüş
yolunda kıyısı tenha-
laşan bir lagüne uğ-
ruyoruz. Fakat bu
gezi için planlanan
sürenin sınırına yak-
laştığımızdan lagün-
le çok fazla hemhal
olamayıp suyuyla eli-
mizi yüzümüzü yıka-
makla yetiniyoruz.

21 Şubat 2023/Salı

İlk City gezimizde
bir kilisenin önün-
den geçerken hanım,
oğlumuzdan bir kili-
seyi gezdirmesini di-
lemiş, o da müsait bir
gün buranın ilk kili-
sesini size gezdire-
yim, demişti. O gün,
bu günmüş. Öğleye
yakın bir saatte “Hadi
hazırlanın, sizi kilise
gezisine götüreyim” diyor.

Pasifik Otoyolu (M1) her
günkü gibi yoğun; neyse ki
trafik akıcı. Yaklaşık yirmi
dakika kadar sonra bir kav-
şakta M1’den ayrılıp bizi
City’e götürecek mezkûr oto-
yolun M3 bölümüne geçiyo-
ruz. Yaklaşık çeyrek saat ka-
dar sonra da Brisbane Neh-

Katedralin çocuklara ayrılan bölümünden bir görünüm

ri’ni geçip City’ye dâhil olu-
yoruz. Geçtiğimiz caddelerin
kaldırımlarında dikkat çekici
bir insan kalabalığı yok. Bu
durum artık beni şaşırtmı-
yor. Daha önce buraya yaptı-
ğımız gezide söz ettiğim gibi
City çoğunlukla iş merkezle-
rinden oluşuyor. Hafta için-
de ve mesai saatleri dâhilin-
de olduğumuzdan bu anlarda
herkes işinin başında olmalı.

Katedralin içinden bir görünüm

M3'ten ayrıldığımızdan yaklaşık on dakika kadar sonra kiliseye geliyoruz. Kilsenin önündeki parka arabamızı park edip iniyoruz. City'deki yol kenarı otoparklarında bizde olduğu gibi görevli yok. Parkmatikler bunların yerini almış. Parkmatığe ne kadar süreyle park yapacağınızı girdikten sonra ekranda beliren park ücretini de nakit veya kredi kartıyla ödüyorsunuz.

Kilise diye geldik, ama burası heybetiyle bayağı bayağı bir katedral. Bu devasa bina tamamen kesme taşlarla örülmüş. Kullanılan açık koyulu farklı tonlardaki kesme taşlar, insanda sanki mozaikmiş hissi uyandırıyor. Tepesinde taştan yontulmuş simetrik çapraz bir haçın yer aldığı, iki yanı kulelerle desteklenmiş giriş, oldukça mü-

zeyyen. Alınlığın altındaki üçer sütuncenin taşıdığı yuvarlak kemerli oyuntunun üst bölümünde içinde iki insan figürünün yer aldığı iki kabartma madalyon bulunuyor. Altında ise sivri kemerli vitraylı pencerelerle bölünen oyuntuların içinde ilk bakışta bana selsebilleri hatırlatan dört kabartma bulunuyor. Bu bölümün altında altı üstü ikişer insana ait; ikisinde insan kabartmalarının altında bitkisel bezemeler, birinde -zannedersem- bir koyun, birinde de bir kuru kafa kabartmalı on üç rölyef yer alıyor. Rölyefler Hz. İsa ile on iki havarisine ait olmalı. Bunların altında da yuvarlak taşıntılar içindeki kabartmalı haç motiflerinin içerisinde çeşitli hayvanlara ait rölyeflerin yer aldığı dört madalyon bulunuyor. Bunların al-

tında da irili ufaklı sütun-
lerin taşıdığı sivri kemerli üç
eyvanın ortada olanında ka-
tedralin kapısı yer alıyor. Bu
eyvanların iç tarafındaki
kubbeleri dilimlerle bölün-
müş.

Yapıya girer girmez, mer-
kezindeki daha kalın olan
beş sütun üstünde yükselen
siyah mermerden vaftiz ha-
vuzunu fotoğraflarken yaşlı
bir bayan oturduğu yerden
kalkıp güler bir yüzle bizi
karşıyor. Oğluma konuşur-
ken elleriyle yaptığı işaretler-
den katedrali nasıl gezmemiz
gerektiğini anlattığını tah-
min ediyorum. Elimize bir de
broşür tutuşturuyor. Broşü-
rün kapağından katedralin
adının St. John Evangelist
olduğunu öğreniyorum. Ka-
tedralin sütunlar üzerinde
yükselen dilimli kubbeler al-
tındaki nefinin⁽³⁾ merkezinde
bir fotoğrafçı tarafından
yeni evlenmiş çekik gözlü
ırktan bir çiftin fotoğraf çe-
kimleri yapılıyor. Biz, yaşlı
bayanın işaretine uyarak ka-
tedrali sağ tarafından gez-
meye başlıyoruz. Burada ilk
gözümüze çarpan bölüm,
mevcut düzeninden anlaşıl-
dığı üzere, ana sınıfı seviye-
sindeki çocukların eğitimine
ayrılmış. Burada ders yapılan
bölümün yanı başında zen-
gin oyuncakları bulunan bir
de oyun bölümü yer alıyor.
Çocukları kiliseye alıştırmak
için hayata geçirilen bu alan-
lar keşke bizim büyük cami-

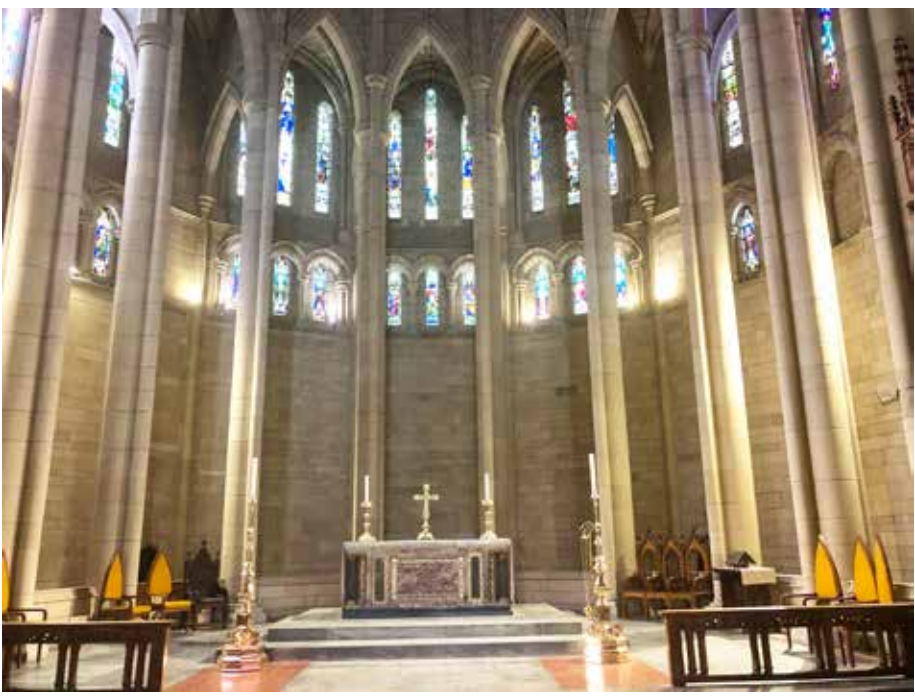
(3) nef: Bir kilisenin merkez koridoru.

Katedralin içinde düğün fotoğrafları çektiren yeni evli bir çift

Katedral nefinin dilimli kubbeleri

Sadece rahiplerin girebildiği bema bölümü

lerimizde de bulunsa diye düşünmeden edemiyorum. İlerledikçe karşımıza çıkan ahşaptan ve türlü taşlardan yapılmış kilise unsurlarıyla binanın çevresine yerleştirilen heykeller tam bir sanat eseri.

Aziz John Evangelist Katedrali'nin temel taşı 1901'de atılmış ve binanın; kutsal alan, şapeller, geçişler ve nefin iki bölmesinden oluşan ilk bölümü 1910'da kutsanmış. Bina Erken İngiliz Gotik stilinde ve Fransız Gotik tarzının pek çok özelliğine de sahip. Büyük ölçüde yerel kireç taşından inşa edilen katedralin sütunlarında yer yer deniz kabuklularına ait fosiller görülmekte.

1910'dan 1960'ların ortalarına kadar bina, açıldığı gibi kalmış. Kutsal alanı, yan şapelleri ve haç biçimli planı oluşturan uzantıları ihtiva eden doğu ucu, geçici bir batı

duvarı ile nefin sadece iki bölmesine bitişikmiş.

Nefe dört bölmenin daha uzatılmasını ihtiva eden binanın ikinci aşamasına 1965'te başlanmış ve 1968'de Brisbane başpiskoposu tarafından kutsanmış. Bu aşamada geçici bir batı duvarı inşa edilmiş.

Nefin tamamlanması, güneybatı sundurmasının ve batı cephesinin inşası, kuzey ve güney kulelerinin eklenmesi, merkez kulenin tamamlanması ve üç kulenin eklenmesinden oluşan inşaatın son aşaması 1989 yılında başlamış. Tamamlanan bina, 29 Ekim 2009'da yine başpiskopos tarafından kutsanmış ([https://en.wikipedia.org/wiki/St_John's_Cathedral_\(Brisbane\)](https://en.wikipedia.org/wiki/St_John's_Cathedral_(Brisbane))).

(Devam edecek)